

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

AGAPĂ CRESTINEASCĂ

Duminică, 12 noiembrie 2017, după savarsirea Sfintei Liturghii, sunteți invitați să participați la **AGAPA FRATEASCA** pregătită de un grup de familii de la Biserica noastră. Avem astfel posibilitatea să contribuim și pe această cale la întărirea și desăvârșirea legăturii tainice create prin rugăciune între cei ce se străduiesc să-L urmeze pe Domnul nostru Iisus Hristos și să continuăm tradiția agapelor, începută de Sfintii Apostoli.

Din meniu nu vor lipsi diverse aperitive, ciorba de curcan, peste, friptura cu garnitură și salată, desert, fructe, bauturi. Fiecare participant va aduce voia bună. Bucurați-ne cu prezența și bunăvoința dumneavoastră! Veniți însoțiți de familie, prieteni și cunoscuți!

Dumnezeu sa va rasplateasca generozitatea!

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 30 OCTOMBRIE - 5 NOIEMBRIE 2017

Miercuri 1 noiembrie:

Acatistul Sfântului Gheorghe 7.00 PM

Vineri 3 noiembrie:

Paraclisul Maicii Domnului 7.00 PM

Sâmbătă 4 noiembrie

Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

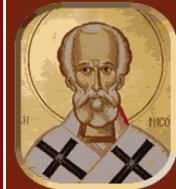
Vecernie 7.00 PM

Duminică 5 noiembrie:

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu

917· 592· 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 23-A DUPA RUSALII

In vremea aceea a venit la Iisus un om al cărui nume era Iair și care era mai-marele sinagogii. Și, căzând la picioarele lui Iisus, Îl ruga să intre în casa lui, că numai o fiică avea, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte. Iar pe când se ducea Iisus și mulțimile Îl împresurau, o femeie, care de doisprezece ani avea curgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei și de nici unul n-a putut să fie vindecată, apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Și a zis Iisus: Cine s-a atins de Mine? Dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El au zis: Învățătorule, mulțimile Te împulzesc și Te strâmtorează, și Tu întrebi: Cine s-a atins de Mine? Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva, căci am simțit o putere care a ieșit din Mine. Atunci femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce pricină s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată. Iar El i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace! Pe când încă vorbea El, a venit cineva de la maimarele sinagogii, zicând: A murit fiica ta. Nu mai supăra pe Învățătorul. Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: Nu te teme; crede numai și se va izbăvi. Și, venind în casă, n-a lăsat pe nimeni să intre cu El decât numai pe Petru, pe Ioan și pe Iacob, pe tatăl copilei și pe mamă. Și toți plângeau și se tângiau pentru ea. Iar El a zis: Nu plângeți; n-a murit, ci doarme. Și râdeau de El, știind că a murit. Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: Copilă, scoală-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit El să i se dea copilei să mănânce. Și au rămas uimiți părinții ei. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat. (LUCA 8, 41 - 56)

A consola inseamna a-l ajuta pe om sa sufere

Nu compătimire, ci compasiune

Pentru oamenii aflați într-o situație de viață dificilă e bine să dăm dovadă de compasiune, dar nu trebuie să-i compătimim. Pentru mulți, cuvintele acestea sunt sinonime, dar asta nu este adevărat.

Compătimirea față de omul care suferă de sentimentul singurătății „miroase” a aer de superioritate - e atitudinea condescendentă a celui puternic față de cel slab, a omului de succes față de ratat, a celui inteligent față de cel prost. Există oameni care spun pe față: „Mă scoate din sărite când sunt compătimit! Este atât de înjositor!

Intotdeauna mă fac că totul îmi merge bine și mă strădui să nu arăt că îmi este rău, ca să nu stârnesc compătimire nimănui.” „Compătimitorul” se simte în mod inconștient, în adâncul sufletului, mai presus, mai bun, și tocmai în sensul acesta compătimirea este înjositoare, duce la condamnarea inconștientă a celuilalt și la îngâmfare. Unii oameni cărora le place să compătimizească se înconjoară în mod intenționat de persoane mai puțin realizate și mai puțin fericite, ca să aibă întotdeauna la îndemână un „mijloc de autoadmirare”: „Și pe ăsta l-am ajutat, și pe ăsta, iar pe tine te mâncau câinii fără mine, numai eu am putut să... dacă n-aș fi fost eu... Fără mine ei nu sunt în stare de nimic”. Și dacă se dovedește deodată că „primitorilor de binefaceri” totul le merge bine, „compătimitorii” simt deseori o adâncă dezamăgire, pierd senzația propriei importanțe, care era posibilă doar pe fondul nefericirii celorlalți, și încep să aibă ei înșiși nevoie de compasiune.

Compătimirea nu numai că pune la îndoială valoarea experienței personale; în plus, ea neagă sau depreciază resursele interioare ale omului care a ajuns în necaz. Cel care suferă este atunci mai degrabă un obiect care trebuie îngrijit, pentru care trebuie să faci și să decizi totul, decât o persoană ce în situația dată pur și simplu are nevoie de ajutor.

Compasiunea se deosebește de compătimire prin faptul că în ea există respectul față de om, față de experiența, durerea și suferințele

lui, și nu există îngâmfare. E vorba de o atitudine sensibilă față de sentimentele celorlalți. Prin compasiune par a spune: „Eu înțeleg că ți-e rău/ te doare/ești speriat; și eu am trecut în viața mea prin lucruri asemănătoare; te accept și îți accept sentimentele, ai dreptul la ele, o să fiu alături de tine și o să te ajut cu ce o să pot, dacă vrei.” Totodată, prin compasiune se manifestă solidaritatea cu persoana, nu cu sentimentul. Nu trebuie să mor de amărăciune alături de cel întristat, să cad în depresie la fel ca el, să tremur de frică ori să-l urăsc pe omul care l-a supărat. Mai mult decât atât: pot să nu împărtășesc deloc sentimentele pe care le trăiește el - de pildă, pot să nu văd nici un motiv pentru **supărarea** sau vinovăția lui, pot chiar considera că într-o anumită privință n-are dreptate, dar totodată să recunosc dreptul lui de a simți acum ceea ce simte - supărare, vinovăție, furie, amărăciune - fără a încerca să-i schimb părerea, să-i „bag mințile în cap”, fără să caut „triumful dreptății”, fără să emit judecăți de valoare privitor la personalitatea lui și la ceea ce se petrece cu ea. Primind sprijin emoțional și acceptare, celălalt se va liniști mai repede, va putea să privească situația sa cu mai multă luciditate, și poate va vedea că a greșit. Principalul este să nu se simtă singur.

O persoană nu poate fi mai presus sau mai prejos decât alta. Compasiunea e o relație de oameni egali, de parteneri. Cel ce oferă compasiune e o persoană ce vine la întâlnirea cu altă persoană pentru a-i fi alături la **necaz** și la bucurie. Compasiunea față de omul care suferă exclude contopirea cu el, când „eu sunt tu și tu ești eu”. În contopire, persoana nu mai are granițe și, prin urmare, nici spațiu personal, ceea ce-i vată- mă atât pe omul care ajută, cât și pe cel ce are nevoie de ajutor. Contopirea e calea către dependență. În cazul compasiunii, nimeni nu salvează pe nimeni, nu-l „scoate la liman”, nu-l „alimentează energetic”; rolul tău este modest - pur și simplu de a fi alături. Ce înseamnă asta vom arăta puțin mai jos.

Olga Krasnikova